

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120

90-006 Łódź

tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12

e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-61-18 (22)11/AB

Łódź, dnia 9 grudnia 2011 r.

DECYZJA Nr RŁO 45/2011

- I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania, przez przedsiębiorcę Karolinę Żelską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą ADVI-TRADE z siedzibą w Kielcach

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.), działanie przedsiębiorcy Karoliny Żelskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą ADVI-TRADE z siedzibą w Kielcach, polegające na umieszczeniu w treści wzoru reklamacyjnego postanowienia: *„Z uwagi na odległość pomiędzy producentem a punktem sprzedaży oraz koniecznością dokładnej oceny reklamowanego towaru, klient wyraża zgodę na rozpatrzenie reklamacji w ciągu 21 dni od daty jej zgłoszenia.”*, którego treść stoi w sprzeczności z art. 8 ust. 3 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, ze zm.) **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

- II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Karolinę Żelską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą ADVI-TRADE z siedzibą w Kielcach, **karę pieniężną** w wysokości 1.451 zł. (słownie: jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt jeden złotych) z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071, ze zm.) w związku z art. 83 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

postanawia się **obciążyć** przedsiębiorcę Karolinę Żelską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą ADVI-TRADE z siedzibą w Kielcach, **kosztami** niniejszego postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 16 zł 95 gr. (słownie: szesnaście złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) oraz zobowiązać przedsiębiorcę Karolinę Żelską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą ADVI-TRADE z siedzibą w Kielcach do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W dniach od 22 lutego 2011 r. do 22 kwietnia 2011 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwany dalej: „Prezesem Urzędu” – przeprowadził postępowanie wyjaśniające, mające na celu ustalenie, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę prowadzącego *SKLEP AMERICANOS GALERIA OSTROWIEC*, ul. Mickiewicza 30, 27-400 Ostrowiec Św. (sygn. akt RŁO-403-6/11/AB). W toku tego postępowania Prezes Urzędu ustalił, iż *SKLEP AMERICANOS GALERIA OSTROWIEC* prowadzi Karolina Żelska w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą ADVI-TRADE z siedzibą w Kielcach – zwana dalej: „Karoliną Żelską”. Karolina Żelska przyjmuje zgłoszenie konsumenta o stwierdzeniu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową na opracowanym przez siebie druku pod nazwą „Zgłoszenie reklamacyjne Nr ...”, zawierającym postanowienie o treści: „*Z uwagi na odległość pomiędzy producentem a punktem sprzedaży oraz koniecznością dokładnej oceny reklamowanego towaru, klient wyraża zgodę na rozpatrzenie reklamacji w ciągu 21 dni od daty jej zgłoszenia.*”, którego treść stoi w sprzeczności z art. 8 ust. 3 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, ze zm.) – zwanej dalej „ustawą o sprzedaży konsumenckiej”, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) – zwanej dalej „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów”.

Na podstawie tych ustaleń, w dniu 3 czerwca 2011 r. Prezes Urzędu wszczął Postanowieniem Nr 1/61-18/11 postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania, przez Karolinę Żelską praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na umieszczeniu w treści wzoru reklamacyjnego postanowienia o treści: „*Z uwagi na odległość pomiędzy producentem a punktem sprzedaży oraz koniecznością dokładnej oceny reklamowanego towaru, klient wyraża zgodę na rozpatrzenie reklamacji w ciągu 21 dni od daty jej zgłoszenia.*”, którego treść stoi w sprzeczności z art. 8 ust. 3 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy

o ochronie konkurencji i konsumentów (dowód: karty Nr 1-2), o czym zawiadomił Karolinę Żelską (dowód: karta Nr 3).

Postanowieniem Nr 2/61-18/11 wydanym w dniu 3 czerwca 2011 r. (dowód: karta Nr 4), Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów: pismo Karoliny Żelskiej z dnia 14 marca 2011 r. (sygn. akt RŁO-403-6(3)/11/AB) wraz z załącznikami (dowód: karty Nr 5 – 9) oraz pismo Karoliny Żelskiej z dnia 21 marca 2011 r. (sygn. akt RŁO-403-6(4)/11/AB) (dowód: karta Nr 10).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Karolina Żelska, w piśmie dnia 26 czerwca 2011 r., uznała zarzut Prezesa Urzędu za bezzasadny, wskazując, iż:

- zawiadomienia konsumentów o niezgodności towaru z umową są przyjmowane również na ich drukach, które nie określają terminu „rozpatrzenia reklamacji” lub określają go na 14 dni;
- konsumenci mają możliwość skreślenia zapisów, z którymi się nie zgadzają;
- ponad 90% zawiadomień o niezgodności towaru z umową jest rozpatrywanych w terminie krótszym niż 14 dni od daty zawiadomienia;
- żaden z rzeczników konsumentów nie zgłosił zastrzeżeń do kwestionowanego przez Prezesa Urzędu postanowienia;
- Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim w prawomocnym wyroku z dnia 8 lutego 2010r. (sygn. akt I Cupr 270/09) orzekł, że: „(...) wydłużenie terminu rozpoznania reklamacji nie stanowi niedozwolonego warunku umownego, a wydłużenie tego terminu o 7 dni nie stanowi istotnego naruszenia praw konsumenta.” (dowód: karta Nr 15).

W piśmie tym Karolina Żelska wniosła również o podanie danych osoby, która złożyła skargę oraz przesłała „(...) formularz reklamacyjny, który jest dowodem w niniejszym postępowaniu (...)” (dowód: karta Nr 15).

W odpowiedzi na wezwanie do przekazania dokumentów i informacji oraz zawiadomienie Prezesa Urzędu o przedłużeniu terminu zakończenia postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów z dnia 2 września 2011 r. (dowód: karty Nr 29 i 30) w piśmie z dnia 21 września 2011 r. Karolina Żelska podniosła, iż cyt. „(...) uzasadnienie wyroku z dnia 8 lutego 2010 roku Sygn. akt: I CUPR 270/09 zawiera jednoznaczną ocenę stosowania przeze mnie zapisu na druku reklamacyjnym o wydłużonym terminie na rozpatrzenie reklamacji (do 21 dni). (...) W świetle ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...) sprzedawca nie jest zobligowany do posiadania druków reklamacyjnych i udostępniania ich konsumentom. Klient może zgłosić zawiadomienie o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową ustnie lub choćby na serwetce. To, że sklep udostępnia konsumentom takie druki zgłoszeń nie może być traktowane jako praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów, nawet jeśli za zgodą konsumenta stosuje inne zapisy niż stricte wynikające z w/w ustawy. W mojej ocenie, dopiero odmówienie konsumentowi przyjęcia zgłoszenia reklamacyjnego, które zawiera ustawowe zapisy i prawa konsumenta, jest praktyką naruszającą interes konsumenta. W znacznej większości przypadków reklamacyjnych, reklamacje te są rozpatrywane przed upływem 14 dni (...). Zapis o terminie 21 dni, jest zapisem o maksymalnym i najpóźniejszym terminie rozpatrzenia reklamacji.” (dowód: karta Nr 33).

W piśmie z dnia 21 września Karolina Żelska ponownie odniosła się do postawionego jej zarzutu naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ponownie stwierdzając, że zarzut ten nie ma podstaw, gdyż kwestionowane postanowienie nie jest wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym

mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (dowód: karta Nr 34). Ponadto, Karolina Żelska stwierdziła, iż zgodnie z art. 11 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, ustawowego terminu do ustosunkowania się sprzedawcy do żądania konsumenta nie można zmienić, ale tylko w drodze umowy zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o niezgodności towaru z umową. Cyt. „(...) Nawet jeżeli przyjąć hipotezę, że stosowany przeze mnie druk reklamacyjny jest stosowany wyłącznie do zgłoszeń reklamacyjnych z ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...), bezsporne jest, iż nie wyłącza ani nie ogranicza on uprawnień konsumenta unormowanych w niniejszej ustawie w drodze umowy zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Druk ten zakłada wydłużenie ustawowego terminu z 14 do 21 dni i podaje powód tej zmiany. Traktując ten zapis jako wyłączenie lub ograniczenie zapisu w/w ustawy, nie można pomijać faktu, iż wyłączenie to następuje w drodze umowy po zawiadomieniu sprzedawcy przez konsumenta o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, a nie przed.” (dowód: karta Nr 34).

W piśmie tym Karolina Żelska ponownie wniosła o podanie danych konsumenta wnoszącego skargę (dowód: karty Nr 32-34).

W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 4 października 2011 r. do przekazania kopii wszystkich przyjętych w 2011 r. zawiadomień o niezgodności towaru z umową (a w przypadku gdyby takich zawiadomień było więcej niż 20, kopii zawiadomień tylko z II i III kwartału 2011 r.) (dowód: karta Nr 37), w dniu 26 października 2011 r. Karolina Żelska przekazała kopie wszystkich przyjętych w II i III kwartale 2011 r. zawiadomień o niezgodności towaru z umową (dowód: karty Nr 39-62).

W piśmie z dnia 31 października 2011 r. Karolina Żelska wyraziła sprzeciw wobec nieudzielenia jej informacji o danych osoby, która złożyła skargę, wobec przedłużania postępowania oraz stosowania „nękających procedur”, tj. wezwania jej do przekazania w terminie 7 dni kopii cyt. „zgłoszeń reklamacyjnych przyjętych w 2011 roku” (dowód: karta Nr 63).

Do pisma z dnia 31 października 2011 r. Karolina Żelska załączyła kopię „Zgłoszenia reklamacyjnego Nr 74/10” z dnia 7 grudnia 2010 r. przyjętego na opracowanym przez siebie druku pod nazwą „Zgłoszenie reklamacyjne Nr ...”, w którym konsument nie wyraził zgody na postanowienie dotyczące m.in. wydłużonego terminu rozpatrzenia jego żądania (dowód: karta Nr 64), kopię zawiadomienia przyjętego na „druku” konsumenta (dowód: karta Nr 66) oraz kopię zawiadomienia sporządzonego przez sprzedawcę (dowód: karta Nr 67).

Pismem z dnia 4 listopada 2011 r. Prezes Urzędu poinformował Karolinę Żelską o zakończeniu zbierania materiału dowodowego (dowód: karta Nr 70).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Karolina Żelska prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą ADVI-TRADE jest przedsiębiorcą wpisanym pod numerem 26095/05/H do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Kielce (dowód: zaświadczenie karta Nr 8). Przedmiotem prowadzonej przez nią działalności jest m.in. sprzedaż detaliczna odzieży oraz obuwia i wyrobów skórzanych prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach (dowód: karta Nr 8).

Przedmiotem analizy Prezesa Urzędu w ramach niniejszego postępowania był druk pod nazwą „Zgłoszenie reklamacyjne Nr ...” (dowód: karta Nr 9) stosowany przy zawiadomieniu o stwierdzeniu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową (dowód: karty

Nr 32 oraz 39-62). Treść tego druku Karolina Żelska opracowała samodzielnie (dowód: karta Nr 10).

Jedno z zawartych w nim postanowień brzmi: „Z uwagi na odległość pomiędzy producentem a punktem sprzedaży oraz koniecznością dokładnej oceny reklamowanego towaru, klient wyraża zgodę na rozpatrzenie reklamacji w ciągu 21 dni od daty jej zgłoszenia.” (dowód: karta Nr 9). Postanowienie to Karolina Żelska stosuje w obrocie z konsumentami od listopada 2005 r. (dowód: karta Nr 15).

Analiza przekazanych przez Karolinę Żelską na wezwanie Prezesa Urzędu (dowód: karta Nr 37) zawiadomień o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, zgłoszonych w II i III kw. 2011 r. wykazała, co następuje:

- w II i III kwartale 2011 r. wszystkie zawiadomienia o niezgodności towaru z umową Karolina Żelska przyjęła na druku opracowanym przez siebie,
- treść każdego z tych zawiadomień została uzupełniona o dane identyfikujące konsumenta i jego żądania oraz o rodzaj (nazwę) towaru niezgodnego z umową wraz z datą i okolicznościami stwierdzenia niezgodności towaru z umową,
- żadne z zawiadomień złożonych w II i III kwartale 2011 r. nie zostało zmodyfikowane (dowód: karty Nr 39-62).

Z pozostałych przekazanych przez Karolinę Żelską zawiadomień o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową zgłoszonych przez konsumentów w różnych okresach czasu wynikało, że:

- w dniu 7 grudnia 2010 r. konsument, który złożył zawiadomienie na opracowanym przez Karolinę Żelską druku, nie wyraził zgody na postanowienie dotyczące m.in. wydłużonego terminu rozpatrzenia jego żądania (dowód: karta Nr 64),
- w dniu 16 kwietnia 2011 r. konsument złożył zawiadomienie nie na druku opracowanym przez Karolinę Żelską a w piśmie opracowanym przez siebie i nie zawierającym terminu rozpatrzenia reklamacji (dowód: karta Nr 66),
- w dniu 20 grudnia 2010 r. zawiadomienie o niezgodności towaru z umową zostało sporządzone przez sprzedawcę odręcznie a termin rozpatrzenia zawiadomienia został określony na 21 dni (dowód: karta Nr 67).

Prezes Urzędu ustalił ponadto, że:

Art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej brzmi: „Jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów.(...)”. Zaś ust. 3 tego artykułu wskazuje, iż „Jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za zasadne.”

Przychód Karoliny Żelskiej w roku 2010 z pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karty Nr 26-28).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej

sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie jest zatem, aby działania przedsiębiorców – którym zarzucono naruszenie jej przepisów – stanowiły potencjalne zagrożenie interesu publicznego, nie zaś interesu jednostki lub grupy. Ustawa, w odniesieniu do przedsiębiorców chroni wobec tego konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym.

Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Przedsiębiorcy i będą chcieli skorzystać z przewidzianej prawem ochrony w razie niezgodności towaru nabytego od Karoliny Żelskiej z umową. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ad I. sentencji niniejszej decyzji

W przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu postawił Karolinie Żelskiej zarzut stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na umieszczeniu w treści wzoru reklamacyjnego postanowienia: *„Z uwagi na odległość pomiędzy producentem a punktem sprzedaży oraz koniecznością dokładnej oceny reklamowanego towaru, klient wyraża zgodę na rozpatrzenie reklamacji w ciągu 21 dni od daty jej zgłoszenia.”*, którego treść stoi w sprzeczności z art. 8 ust. 3 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej. Takie działanie może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 tej ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Tym samym dla stwierdzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest wykazanie kumulatywnego spełnienia trzech przesłanek:

- 1) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- 2) działanie to jest bezprawne,
- 3) działanie przedsiębiorcy godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Ad 1)

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (...). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej” – jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu

złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Karolina Żelska prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą ADVI-TRADE z siedzibą w Kielcach i została wpisana do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Kielce pod numerem 26095/05/H. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Karolina Żelska, jest przedsiębiorcą w rozumieniu powołanego wyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jej działania mogą podlegać ocenie pod kątem naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził, że pierwsza przesłanka niezbędna do udowodnienia stosowania przez Karolinę Żelską praktyk wskazanych w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.

Ad 2)

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Porządek prawny obejmuje normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej: „Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów” – z dnia 13 listopada 2007 r., sygn. akt XVII AmA 45/07). Bezprawność jest kategorią obiektywną. Rozważenia przy ocenie bezprawności wymaga zatem kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Porządek prawny, którego naruszenie może skutkować naruszeniem artykułu 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obejmuje normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów. Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Tym samym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw. Na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 czerwca 2006 r. - sygn. akt XVIII AmA 32/05). W art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawodawca wskazał natomiast przykładowe rodzaje praktyk, które naruszają zbiorowe interesy konsumentów. Katalog ten nie jest wyczerpujący. Zatem oprócz praktyk wskazanych bezpośrednio przez ustawodawcę w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów można uznać zachowania naruszające przepisy innych ustaw, które nakładają na przedsiębiorcę określone obowiązki względem konsumenta.

Punktem wyjścia przy ocenie bezprawności zachowań Karoliny Żelskiej są przepisy ustawy o sprzedaży konsumenckiej, a przede wszystkim szczególny przedmiot i cel tej regulacji.

Ustawa ta wyróżnia sprzedaż konsumencką ze względu na przesłankę podmiotową, tj. stronę, którą jest konsument – podmiot nieprofesjonalny, zawierający umowę sprzedaży w celu, który nie może być przypisany działalności gospodarczej (lub zawodowej) z podmiotem profesjonalnym, który zawiera umowę w ramach prowadzonej działalności. W tym stosunku

konsument jest stroną typową słabszą ze względu na mniejszą siłę kontraktowania wynikającą z niższego poziomu przygotowania intelektualnego i ekonomicznego.

Celem ustawy o sprzedaży konsumenckiej, stanowiącej implementację Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/44 z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz. Urz. UE nr L 171 z 7 lipca 1999 r.) – zwanej dalej „Dyrektywą”- jest zapewnienie standardów ochrony konsumenta. Zaś przedmiot tej regulacji dotyczy nie tyle sprzedaży konsumenckiej (nie reguluje bowiem praw oraz obowiązków stron umowy), ale w zasadzie kwestii odpowiedzialności przedsiębiorcy za nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z zawartej umowy. Natomiast zgodność towaru z umową stanowi podstawowe kryterium oceny wykonania zobowiązania sprzedawcy.

Właśnie ze względu na cel i przedmiot regulacji ustawy o sprzedaży konsumenckiej przepisy regulujące pozycję konsumenta nie powinny być zmieniane na jego niekorzyść.

Art. 8 ustawy o sprzedaży konsumenckiej reguluje konsekwencje niezgodności towaru z umową, stanowiącej podstawową przesłankę odpowiedzialności sprzedawcy względem nabywcy towaru. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu w razie braku zgodności towaru z umową konsument w pierwszej kolejności może żądać od sprzedawcy nieodpłatnej naprawy towarów lub ich wymiany na nowe. Świadczy to o tym, że wolą ustawodawcy jest utrzymanie w mocy umowy i to o treści zgodnej ze stanem w chwili jej zawarcia, gdyż głównym celem zawarcia umowy przez konsumenta jest jej realne wykonanie, które doprowadzi do konsumpcji nabytego dobra, którego właściwości powinny być zgodne z typowymi dla określonego rodzaju towaru oraz nadającego się do określonego celu użytkowego. Swoistym narzędziem służącym do realizacji celu zawartej umowy w przypadku niezgodności towaru z umową jest przepis art. 8 ust. 3, który ma zdyscyplinować sprzedawcę w zakresie wyrażenia stanowiska odnośnie zgłoszonej niezgodności towaru z umową i ze względu na nią – żądania nabywcy co do sposobu doprowadzenia do stanu zgodności. Z milczeniem sprzedawcy w związku ze zgłoszonym żądaniem przez kupującego w terminie 14 dni ustawodawca wiąże zastosowanie reguły interpretacyjnej, na podstawie której brak reakcji oznacza uznanie roszczenia za uzasadnione. Ponadto brak odpowiedzi w tym terminie sprzedawcy na żądanie kupującego należy uważać za wyrażenie zgody co do jego treści, a zatem sposobu zadośćuczynienia obowiązkowi doprowadzenia towaru do stanu zgodności z umową. Tak więc upływ tego terminu ma ściśle określone skutki prawne, a każda jego zmiana na niekorzyść konsumenta jest działaniem bezprawnym.

Wydłużenie tego terminu przez sprzedawcę może zniweczyć cel zawarcia umowy przez konsumenta poprzez niemożliwość konsumpcji nabytego przez niego dobra.

W rozważanym stanie faktycznym przedmiotem działalności Karoliny Żelskiej jest m.in. sprzedaż odzieży oraz obuwia – towarów, które cechuje pewna sezonowość skutkująca tym, że mogą one być używane tylko w określonych porach roku, w określonych warunkach atmosferycznych. W związku z tym, w przypadku niezgodności takiego towaru z umową wydłużenie przez Karolinę Żelską czternastodniowego terminu do ustosunkowania się do żądań konsumenta może powodować niemożliwość korzystania z nabytego dobra, a tym samym niweczyć cel zawartej umowy.

W związku z powyższym Prezes Urzędu nie ma wątpliwości, iż przyjmowanie przez Karolinę Żelską zawiadomień konsumentów o niezgodności towaru z umową na opracowanym przez niego druku zawierającym postanowienie o treści: *„Z uwagi na odległość pomiędzy producentem a punktem sprzedaży oraz koniecznością dokładnej oceny reklamowanego towaru, klient wyraża zgodę na rozpatrzenie reklamacji w ciągu 21 dni od daty jej zgłoszenia.”* jest działaniem bezprawnym.

Karolina Żelska w toku postępowania podniosła, iż dopuszcza składanie przez konsumentów zawiadomień o niezgodności towaru z umową w formie pism przygotowanych przez nich, które nie określają terminu „rozpatrzenia reklamacji” lub określają go na 14 dni. Nie zmienia to jednak faktu, iż regułą jest przyjmowanie takich zawiadomień na opracowanym przez Karolinę Żelską druku zawierającym zapis niezgodny z obowiązującym prawem, co potwierdzić mogą kopie przyjętych w II i III kwartale 2011 r. zawiadomień o niezgodności towaru z umową. Wszystkie zostały przyjęte na druku stosowanym przez Karolinę Żelską (dowód: karty Nr 39-62). Podkreślenia wymaga fakt, iż na zgłoszeniu sporządzonym przez sprzedawcę ustawowy termin ustosunkowania się sprzedawcy do żądań konsumenta również został wydłużony do 21 dni (dowód: karta Nr 67), co świadczy o tym, że bez względu na formę przyjęcia zawiadomienia, Karolina Żelska nie respektuje jednak przepisów ustawy o sprzedaży konsumenckiej oraz nie czyni wiarygodnym jej twierdzenia, iż ponad 90% zawiadomień o niezgodności towaru z umową jest rozpatrywanych w terminie nawet krótszym niż 14 dni.

Karolina Żelska podniosła również, iż konsumenci składający zawiadomienie o niezgodności towaru z umową na druku przez nią opracowanym mają możliwość skreślenia zapisów, z którymi się nie zgadzają. Twierdzenie to nie znajduje uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym, w szczególności zaś w samym druku pod nazwą „Zgłoszenie reklamacyjne Nr ...”, który jest zapisem gotowych postanowień, posiadającym jedynie do wypełnienia pola dotyczące danych mających na celu identyfikację konsumenta i towaru niezgodnego z umową. Nie ma zaś żadnych „gwiazdek”, odnośników czy informacji o możliwości skreślenia, czy też wyboru jakiegokolwiek postanowienia. W związku z powyższym Prezes Urzędu nie zgadza się z twierdzeniem Karoliny Żelskiej o możliwości modyfikacji przez konsumenta treści składanego na druku opracowanego przez nią zawiadomienia o niezgodności towaru z umową.

Prezes Urzędu odnosząc się do wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 8 lutego 2010 r. wskazuje, iż nie jest nim związany. Wyrok ten rozstrzyga konkretny spór cywilno-prawny i w żaden sposób nie odnosi się materii leżącej w sferze kompetencji Prezesa Urzędu tj. w tym przypadku do ochrony interesów konsumentów jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym.

W toku postępowania Karolina Żelska kilkakrotnie zwracała uwagę na brzmienie art. 11 ustawy o sprzedaży konsumenckiej i dokonując jego literalnej wykładni wskazywała, iż uprawnień unormowanych w ustawie o sprzedaży konsumenckiej nie można wyłączyć ani ograniczyć, ale tylko w umowie zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o niezgodności towaru z umową. Taka wykładnia art. 11 ustawy o sprzedaży konsumenckiej w ocenie Prezesa Urzędu jest błędna, gdyż znacząco odbiega od celu i treści wdrażanej przez tę ustawę Dyrektywy, która w pkt 22 preambuły stanowi, iż „Strony nie mogą za obopólną zgodą ograniczyć bądź uchylić praw przyznanych konsumentowi, gdyż w przeciwnym razie udzielona ochrona prawna zostałaby udaremniona.”, a równocześnie w pkt 5 preambuły stanowi, że celem Dyrektywy jest „Stworzenie wspólnych minimalnych zasad prawa konsumenckiego.” W związku z powyższym zasadne jest aby w przypadku art. 11 ustawy o sprzedaży konsumenckiej dokonywać wykładni celowościowej „w duchu Dyrektywy” i o ile dopuszcza się modyfikacje, to tylko w celu zwiększenia uprawnień konsumentów, nigdy zaś w celu ich zmniejszenia.

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka niezbędna do udowodnienia stosowania przez Karolinę Żelską praktyk wskazanych w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.

Ad 3)

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 24 ust. 3 tej ustawy stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów wówczas, gdy działanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować.

W wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. sygn. akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy stwierdził że, sformułowanie z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o treści „nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów”¹ należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych konsumentów, których interesy zostały naruszone, nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem praw nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów z terenu Ostrowca Świętokrzyskiego, Częstochowy, okolicznych miejscowości oraz osób przyjezdnych, którzy są lub będą klientami Karoliny Żelskiej i będą chcieli skorzystać z przewidzianej prawem ochrony w razie niezgodności z umową towaru u niej nabytego. W tej sytuacji bezprawne zachowanie Karoliny Żelskiej nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy kontrahentów.

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził, że trzecia przesłanka niezbędna do udowodnienia stosowania przez Przedsiębiorcę praktyk wskazanych w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.

W toku niniejszego postępowania Karolina Żelska wyraziła sprzeciw wobec nieudzielania jej informacji o danych osoby, która złożyła skargę. Prezes Urzędu wyjaśniał zarówno w toku postępowania wyjaśniającego, jak i w toku niniejszego postępowania, że treść ani zakres samej skargi konsumenta nie stanowiły jakiegokolwiek materiału dowodowego, a skarżącego chroni przepis art. 225 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) – zwanej dalej: „k.p.a.”, który stanowi, że „Nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi lub wniosku albo z powodu dostarczenia materiału do publikacji o znamionach skargi lub wniosku, jeżeli działał w granicach prawem dozwolonych.”

Odnosząc się do zarzutu przedłużania postępowania Prezes Urzędu wyjaśnia, iż jedynym powodem przedłużania postępowania jest fakt długotrwałości wymiany korespondencji między Prezesem Urzędu a Karoliną Żelską. Ze względu na czas przekazywania pism za pośrednictwem Poczty Polskiej, okres uzyskania odpowiedzi od

---

¹ W dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Na podstawie art. 137 ww. ustawy straciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Obecnie problematyka zbiorowego interesu konsumentów została uregulowana w przepisie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Karoliny Żelskiej na wezwanie Prezesa Urzędu żądające odpowiedzi w terminie 14 dni wynosił około jednego miesiąca. Przyczyny tak długiego okresu wymiany korespondencji są niezależne zarówno od Prezesa Urzędu, jak i od Karoliny Żelskiej, która na wszystkie wezwania odpowiadała w wyznaczonym terminie. Zgodnie z przepisem art. 35 § 5 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów do terminów załatwienia spraw administracyjnych nie wlicza się między innymi okresów opóźnień z przyczyn niezależnych od organu.

Odpowiadając zaś na zarzut stosowania „nękających procedur”, które miały polegać na wezwaniu Karoliny Żelskiej do przekazania w terminie 7 dni kopii zgłoszeń reklamacyjnych przyjętych w 2011 r., Prezes Urzędu pragnie podkreślić, iż zakres wezwania obejmował jedynie przekazanie sporządzonych, co najwyżej 20 kopii jednostronnych dokumentów. W związku z powyższym określenie terminu na 7 dni było zasadne.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

Ad II. sentencji niniejszej decyzji

Zgodnie z art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z treści powyższego przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny, a zatem od Prezesa Urzędu zależy – w ramach uznania administracyjnego – uznanie w decyzji zasadności nałożenia kary pieniężnej wraz z określeniem jej wysokości. Wprawdzie ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże art. 111 wskazuje, że przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, należy zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał za zasadne nałożenie na Karolinę Żelską kary pieniężnej. Ustalając wymiar kary za stwierdzoną praktykę Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi naruszenia, na podstawie której ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające odpowiednio modyfikował ustaloną wysokość kwoty bazowej. Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną. Ustalając wymiar kary Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kary, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę tej przesłanki w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z tego

względu, nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Karolinę Żelską zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Należy przyznać, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma dowodów wyraźnej intencji Karoliny Żelskiej do naruszenia tych interesów. Zebrane w trakcie niniejszego postępowania wyjaśnienia i informacje mogą zatem wskazywać na wspomniane wyżej nieumyślne działanie. Pomimo tego – jak już wcześniej wskazano – samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W punkcie I sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Karolinę Żelską praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co daje podstawy do nałożenia kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonej praktyki i na tej podstawie ustalił kwotę bazową stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary.

W przedmiotowej sprawie praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów stosowana przez Karolinę Żelską polega na ograniczeniu konsumentom przysługującej im z mocy prawa ochrony w razie niezgodności towaru z umową poprzez stosowanie w opracowanym przez siebie druku postanowienia *„Z uwagi na odległość pomiędzy producentem a punktem sprzedaży oraz koniecznością dokładnej oceny reklamowanego towaru, klient wyraża zgodę na rozpatrzenie reklamacji w ciągu 21 dni od daty jej zgłoszenia.”*, którego treść stoi w sprzeczności z art. 8 ust. 3 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę, iż naruszenie nastąpiło na etapie wykonywania kontraktu. Istotą naruszenia na tym etapie jest zachowanie przedsiębiorcy polegające na wykorzystaniu przewagi wynikającej z zawarcia kontraktu poprzez zniekształcenie wynikających z porządku prawnego praw i obowiązków stron kontraktu. Można stwierdzić, iż na tym etapie konsument znajduje się w niekorzystnej dla niego sytuacji prawnej, wynikającej z zawartego już kontraktu, która całkowicie uniemożliwia konsumentowi swobodne podejmowanie decyzji.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że na skutek stosowania przez Karolinę Żelską zakazanej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, naruszone zostały podstawowe prawa konsumenta zagwarantowane mu przez ustawę o sprzedaży konsumenckiej. Jednocześnie przy analizie wagi naruszenia, Prezes Urzędu uwzględnił, długotrwały okres naruszenia, który wynosi ponad sześć lat (od listopada 2005 r.).

Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie kwoty bazowej do wyliczenia kary pieniężnej na poziomie (tajemnica przedsiębiorcy) % przychodu, tj. kwoty w wysokości 1.451 zł po zaokrągleniu do pełnych złotych. W niniejszym przypadku nie zachodzą okoliczności łagodzące, czy też obciążające przemawiające za modyfikacją tak ustalonej wysokości kary. Ustalona w ten sposób kwota kary stanowi ok. (tajemnica przedsiębiorcy) % kary maksymalnej.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt. II sentencji niniejszej decyzji.

Ad III. sentencji niniejszej decyzji

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 263 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z urzędu. W jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I sentencji niniejszej decyzji stwierdził naruszenie przez Karolinę Żelską art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z prowadzoną w toku tego postępowania korespondencją. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Karolinę Żelską kwotą kosztów postępowania w wysokości 16 zł 95 gr. (słownie: szesnaście złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy).

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił jak w punkcie III sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Stosownie do art. 264 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów koszty niniejszego postępowania należy uiścić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie do Narodowego Banku Polskiego, Oddział Okręgowy w Warszawie, na rachunek Nr 51101010100078782231000000 w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 i 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie III sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przysługuje zażalenie do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów*

Dyrektor Delegatury

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

Karolina Żelska